

CUỐN SỔ NỢ CỦA NGƯỜI MẸ KẾ

Mẹ bỏ nhà đi khi cô còn bé, cô sống với cha đến năm 5 tuổi thì cô có mẹ kế. Cha con cô sống ở bà.

Mẹ kế có một người con trai lớn hơn cô ba tuổi, không ức hiếp cô nhưng rất ít nói, thỉnh thoảng mở một cửa hàng bán trái cây, bà đối xử với cha con cô cũng rất tốt.

Kể từ ngày mẹ đẻ bỏ cô mà đi, cô sống khép kín, ít nói, không thân thiện với mẹ kế. Bà đóng những đứa trẻ khác, cô không quá hạnh phúc nhưng cũng không đến nỗi khổ sở.

Cuộc sống cứ thế trôi qua cho đến năm cô lên 10 tuổi, công trường nơi cha cô làm việc bị sập trong đồng cát, trong đó có cha cô.

Lúc cô chạy đến bệnh viện, cô thấy người ta đã phủ tấm vải trắng lên người, mẹ kế đang khóc ở phòng bệnh, cậu con trai của mẹ kế đẩy cô vào: “Nhanh lại nhìn cha lần cuối đi!”. Nói rồi, cô chôn trên người cha cô.

Ngày tiễn đưa cha, cô như người mất hồn bên di ảnh của cha, những người xung quanh xì xào mẹ kế đuổi ra khỏi nhà. Tối đó, cô mơ thấy mình quần áo rách rưới, ăn xin ở ngoài đường. Cô bừng tỉnh. Sáng sớm, mẹ kế vẫn như thường ngày, thức dậy nấu cơm, gọi cô dậy ăn sáng rồi đi học như cô. Bữa búa bở, cô thấp giọng van nài: “Hôm nay con có thể nghỉ một hôm không ạ? Con nhớ cha!”.

Bà lạnh lùng nói: “Không được! Không đi học thì cha cô có sống lại được không? Nếu có sống ờ! Cô vác ba lô đi học trong nước mắt. Trước khi ra khỏi nhà, mẹ kế đứng đằng sau la lớn: “Đặng nay, tôi không muốn nhìn thấy cô khóc, nghe rõ chưa?”.

Cũng bắt đầu từ hôm đó, mẹ kế dường như không bao giờ cười với cô, thái độ của bà khác hẳn trước đến lời dân làng nói và thấy nó đúng thật. Cô tự nhủ mình nhất định phải lớn nhanh và rời khỏi nhà. Năm học lớp bảy, lần đầu tiên có kinh, cô sợ hãi. Mẹ kế cô biết chuyện liền vút cho miếng băng vệ sinh cũng không giúp mà nghiêng mắt nhìn cô: “Đặng Phương Anh, chuyện gì cũng phải dựa dẫm vào người khác. Cô uất ức nhưng không biết nói với ai, cô nhủ mình phải học cách tự lập, không được nhờ cậy vào người khác. Cô bắt đầu học cách giặt giũ, nấu nướng, dọn dẹp nhà cửa, khâu áo. Cũng từ đó, mẹ kế không giục cô học nữa. Mặc dù mẹ kế không phải là người học giỏi, con trai bà cũng không có thành tích học tập tốt nhưng bà yêu cầu cô phải xếp nhất lớp, nếu không thì sẽ bị phạt.

Mặc dù năng lực học tập của cô không đến nỗi nhưng để giành được vị trí nhất lớp là điều quá khó khăn đối xử hà khắc với cô, chắc bà ta đang tìm trăm phương nghìn kế để đuổi cô ra khỏi nhà, nhỡ không muốn làm một kẻ ăn mày.

Và rồi, cô lao đầu vào học, học ngày học đêm, có nhiều lúc buồn ngủ quá cô gục xuống bàn, mơ màng. Thực ra cô rất chán ghét việc học nhưng cô không có sự lựa chọn nào khác. Kết quả thi cuối năm cô giành được vị trí thứ ba. Giáo viên chủ nhiệm cùng các bạn trong lớp đều ngạc nhiên bởi không thể nhưng cô không có chút niềm vui của kẻ chiến thắng, bởi trong cô lúc này là nỗi lo phải đối mặt. Tan học, cô sợ phải về nhà, cô vừa bước đến cửa, mẹ kế đã chỉ thẳng vào góc tường và mắng: “Thì ra, trước lúc cô về, mẹ cô đã đến hỏi bạn bè. Cô quỳ vào góc tường, không khóc một tiếng. Nó thôi thúc cô quyết tâm phải đậu Đại học, để xem bà ta có dám mắng nhiếc cô thế nữa không. Chuyện mua bán của mẹ kế không được thuận lợi như trước. Ngày nào về cô cũng nhìn thấy mẹ càng ít đi. Cô cầu mong ông trời đừng để cho mẹ kế không kiếm ra tiền, vì như thế cô sẽ không có tiền. Lần đó, cô bạn gần nhà sang tìm cô, mẹ kế mở cửa, cô bé kia vội nói: “Bạn Phương Anh có ở nhà không? Của cháu, sắp thi tốt nghiệp rồi, cháu đang cần gấp ạ!”.

Sách tham khảo không hề rẻ chút nào, một bộ hai quyển dày cộm, giá của một quyển phải mất mấy chục nghìn tiền nhưng cô không dám mở miệng.

Hôm sau, bà bỗng đưa cho cô tờ một trăm nghìn, vút vào người cô như kiểu bố thí: “Cầm tiền này đi, tôi ghi hản vào sổ nợ đấy!”.

Cô thi đậu vào trường điểm cấp ba, những tưởng rằng mẹ kể sẽ bớt đay nghiến cô nhưng khi tiền học phí, lâu lâu lại lẩm bẩm trong miệng: “Đúng là con quỷ đòi nợ! Nếu không vì sau này con ăn học!”. Cô nói với mẹ ở trong ký túc cho đỡ tiền, bà dí tay vào trán cô nói với giọng đay nghiến. Ba năm sau, khi cầm tờ giấy trúng tuyển đỏ rực trong tay, cô khóc. Kể từ khi cha mất, đây là sướng. Ngày lên trường đăng ký nhập học, mẹ kể gói bánh cho cô ăn, bà không nói gì, cũng không được cái ngôi nhà này, giờ cô không cần tiền mẹ kể gửi nữa bởi cô đã có thể tự kiếm tiền thêm dần dần hình ảnh mẹ kể bị phai nhòa trong đầu cô.

Năm thứ ba, trước giờ giao thừa, cô nhận được điện thoại của cậu con trai bà. Anh ta chỉ nói không muốn quay lại ngôi nhà đó, nơi đó có gì để cô luyến tiếc đâu. Nhưng rồi, cô cũng về xem. Về đến nhà, cô chỉ nhìn thấy người con trai ngồi ở ghế, cô cũng không muốn hỏi bởi vốn dĩ cô trai đứng dậy và đưa cho cô một quyển sổ cũ. Đó là sổ nợ của mẹ kể.

Cô cười nhạt, cầm quyển sổ trên tay, cô nhìn anh ta với vẻ mặt khinh bỉ:

“Sao, bây giờ muốn đòi nợ tôi à?”

Bỗng từ trong sổ rơi ra một quyển sổ tiết kiệm, đó là sổ tiền sang sạ trái cây mà mẹ kể để l trai. Mẹ đã qua đời...

Đó không phải sổ nợ mà là quyển nhật ký của mẹ kể. Tay cô run run lật từng trang nhật ký, cô thấy Mẹ kể viết: “Ông à, ông yên tâm, tôi không đi bước nữa đâu. Tôi nhất định sẽ nuôi Phương Anh mở mặt. Ông đừng trách tôi tàn nhẫn với con nhé. Phương Anh không giống với những đứa trẻ nó phải học cách kiên cường, tự lập, nhịn nhục, chịu khổ. Nó thi không giành được hạng nhất, có lỗi nhiều nhất chính là ông.

Tôi xuất thân từ nông thôn, không được học hành nhiều, tôi không biết liệu mình dạy con nh Đại học rồi, đã đến lúc nó tự lo cho bản thân mình được rồi. Tôi mừng cho nó, đã đến lúc t nghỉ ngơi!.

Phương Anh à, hãy cho mẹ được xun hô mẹ với con. Mấy năm nay, con không về thăm mẹ, mẹ rất buồn. Chắc là con rấ tốt, tự chăm lo cho bản thân mình nhé! Tuy không phải con ruột nhưng mẹ muốn nói rằng

“Mẹ yêu con!”.

<https://kynangandlifeskills.com/2020/12/13/cuon-so-no-cua-nguoi-me-ke/>